

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

1 MEI 1937

No. 9

42e JAARGANG

„..... en hij, die in moeilijkheden getrouw is, zal een grootere vergelding in het koninkrijk der hemelen verwerven.”

Leer en Verbonden 58:2.

Ongetwijfeld heeft de moed van de Moeder bijgedragen tot het volhardend zwoegen der Pioniers tijdens hun zoo moeizamen tocht over de dorre vlakten naar het Westen. — Haar doorzetten, volharden en opbeurende woorden gaven kracht en vertrouwen.

Te harer eere werd zeer terecht te Springville, Utah, het bovenafgebeelde monument opgericht.

„WORDT DAN GIJLIEDEN VOLMAAKT”

Toespraak, gehouden door Dr. Richard R. Lyman
op Zondagavond 21 Februari 1937 te Amsterdam

(Vervolg van blz. 122)

„Het genoegen van het bijzijn van het meisje is voldoende betaling voor den jongen man, die haar voor een avond mee uitneemt. Waarom zou zij moeten toestaan, dat zij gepakt en omhelsd wordt, terwijl er binnen in haar ziel een geheime haat is tegen dit alles, alleen omdat zij bang is, dat, wanneer zij dergelijke vrijheden niet toestaat, zij geen aangename avonden meer zal hebben? Dat is die prijs in het geheel niet waard en bovendien hoeft het meisje in het geheel niet te betalen voor zulke afspraakjes. Zij dient alleen te betalen door zoo vriendelijk mogelijk te zijn en door zich netjes en aantrekkelijk te kleeden en door er naar te streven, van haarzelf een aangenaam praatstertje te maken ” Dit is het einde van deze aanhaling.

De genoemens van het *gezelschap* van het meisje zijn voldoende betaling voor de attenties, die de jonge man haar schenkt. De idee zelfs, dat zij dient te betalen, doet afbreuk aan den omgang en eveneens aan alle andere fijnere gevoelens.

Het bovenstaande geeft U een idee van den gedachtengang van de jonge meisjes zelf, die wij trachten groot te brengen, ze af te houden van de verleiding, zoodat zij bijna zoo volmaakt kunnen zijn als onze Hemelsche Vader volmaakt is.

Nu nog een ander onderwerp.

Watis liefkoozen? Liefkoozen is de nieuwe naam voor een oud spel. Het is te betwijfelen, of de tegenwoordige generatie het liefkoozen zelf heeft ingevoerd op de wijze, waarop het thans wordt uitgeoefend, of wel dat het door de generaties, die ons voorgingen, ook zoo werd gedaan. In het heden en in het verleden is het steeds bekend geweest als vrijage. Hoe liefkoozen ook genoemd kan worden, het is altijd geweest en zal altijd blijven een voorbereiding tot onjuiste en soms gruwelijke sexueele verhoudingen. Dit moet diegene begrijpen, die beweert dat liefkoozen geheel onschadelijk is, wanneer men het slechts bij mate doet. Het is even zoo verkeerd als men zegt dat wijn onschadelijk is, als men er maar niet dronken van wordt. Het feit alleen om sterke drank te gebruiken, al is het maar in kleine hoeveelheden, schept een lust er naar die vaak, zij het niet altijd, tot uitpattingen leidt en daarom is het feit van liefkoozen, zelfs bij mate, schadelijk, want het ontwikkelt een verlangen, dat buitengewoon moeilijk te beheerschen is, een verlangen, gepaard gaande met groote gevaren, zoowel voor gevoelens als voor moraliteit.

In hetzelfde hierboven aangehaalde Handboek staat: Hiermede is het als met een roos, die men vaak in de hand neemt en die spoedig verwelkt en sterft. Wie wenscht als zijn vrouw een vrouw, die

een allemansvriendin is? Wie wil voor de moeder van zijn kinderen een vrouw, die men terecht kan noemen „beschadigd goed?”

Hetzelfde boek zegt ook nog: Indien een jonge man en een jonge vrouw van nature voor elkaar gevoelen, dan geeft een eenvoudige handdruk dezelfde gevoelens, die het bloed door de aderen doen stroomen als wijn.

Eenige jaren geleden kwam een meisje van het platteland naar de Universiteit van Utah. Toen haar moeder hoorde, dat dit meisje Vrijdagsmiddags haar riem om de boeken bond en de heuvels opging, terwijl alle andere jonge meisjes bijeen kwamen voor een middagdans, zeide zij: Oh, die dochter van mij zal nog eens een oude vrijster worden. Zij stelt zelfs geen belang in jonge meisjes, laat staan in jonge mannen. Maar een buur, die dit meisje gekend had, zeide: Maak je over dat meisje maar niet bezorgd. Vanaf haar kinderjaren heb ik mijn oog op haar gevestigd gehouden en ik weet dat zij alle eigenschappen bezit voor een goede huishoudster, en wat is zij niet een goede leerlinge, hoe bekwaaam is zij niet om voor de een of anderen jongen man een goede echtgenoot te worden. Maak u maar geen minuut bezorgd, want de ware Jacob zal te zijner tijd wel komen en zij zal zeker trouwen.

In den loop van het schooljaar ontmoette zij een jonge man. Die keek in de oogen van die aardige jonge vrouw van het land, vol gezondheid, vol levenslust en karakter en hij zag als het ware een aureool om haar hoofd en daarom moest hij al den moed, dien hij bezat, bijeenrapen, om in de oogen te kijken van die jonge vrouw. Ik zei: Hij moest al zijn moed bijeen rapen. Hij vroeg haar: „Wil je”, maar zij deed het niet. „Waarom niet?” vroeg de jonge man. Toen antwoordde zij: „Ik heb in mijn leven maar één echte kameraad gehad en dat is mijn moeder, en ik kan in het antwoord van zulk een belangrijke vraag niet besluiten, alvorens haar gehoord te hebben.”

Zoo moesten zij samen nog een jaar op school gaan, want de Kerstvacantie van 2 weken was te kort voor het meisje om haar ouders, die zoo ver weg woonden, op te zoeken, maar in Juni, aan het einde der colleges gingen beiden op den trein om naar het land te gaan, waar de jonge man de situatie eens moest bekijken. Toen ze eenige dagen op het land hadden doorgebracht, zaten de ouderwetsche moeder en het moderne Universiteitsmeisje samen op de sofa en het meisje zeide: „Wat moet ik hem antwoorden?” „Wel,” zeide haar moeder, „het schijnt mij een aardige jonge man toe, maar jij kent hem beter dan ik, want jij hebt gedurende je schooljaar met hem omgegaan. Was hij ooit op onjuiste wijze familiair tegen je? Heeft hij ooit een poging daartoe gedaan?” „Neen moeder,” zei het meisje, „dat heeft hij niet.” „En zeg mij eens,” zeide de moeder, „heeft hij je ooit gekust en heb jij hem ooit gekust?” „Moeder,” antwoordde het meisje, „hij heeft mij nooit gekust en ik heb het hem nooit gedaan.” „Maar

waarom", vroeg die ouderwetsche moeder, „hebben jullie je dan zoo teruggetrokken gehouden? Hij wil je tot zijn vrouw. Waarom heb je je zoo teruggetrokken gehouden?" „Moeder," zeide het meisje, „Dr. Ericson heeft ons op college meermalen gezegd: Jonge menschen behooren elkaar in het geheel niet te kussen, voordat zij verloofd zijn. Wij zijn niet verloofd, ziedaar mijn antwoord."

Hoe vindt u dit gedrag van dat jonge meisje, ^{dat} die strijdt om volmaakt te worden, zooals onze Hemelsche Vader volmaakt is? Hoe vindt u die idealen van de Kerk, zooals die door de jonge mannen en vrouwen worden voorgesteld? Kunt u inzien, dat wij te zijner tijd zullen slagen in het groot brengen van een geslacht, volmaakt, zooals onze Hemelsche Vader is? Ik had het genoeg, ja de eer, om in den Salt Lake Tempel hun huwelijk te sluiten. Aan den eenen kant van het altaar kwam het jonge meisje naar voren met haar reinste liefde. Zij had daar niets van weggeworpen, en aan den anderen kant van het altaar kwam de jonge man, even als zij, met alle voor hun huwelijk bestemde reinheid, daar ben ik zeker van. U had die knappe jonge vrouw en dien knappen jongen man moeten zien.

Wanneer een jonge man en een jonge vrouw niets van hun reinheid verspild hebben, heeft de natuur een manier om hen samen te brengen, zoodat zij voor elkaar nooit oud zullen worden. Hij ziet in haar tot het einde der dagen hetzelfde meisje, waarvan hij de hand heeft kunnen veroveren en voor haar wordt hij ook nooit oud, en zij zal nooit zien, dat zijn haar grijs begint te worden, zij zal de sporen van harten arbeid op zijn handen nooit zien tot aan het einde van hun dagen, indien zij slechts tot het huwelijks-altaar zijn gekomen met al hun beschikbare liefde voor elkaar. Zij ziet in hem tot aan het einde der dagen dien rechten, sterken jongen man, die haar hart veroverd heeft en zoo strijden wij voort om onze jonge mannen en jonge vrouwen groot te brengen, met al hun ongeschondenheid, zoodat zij volmaakt zullen zijn, gelijk onze Hemelsche Vader volmaakt is.

Ik heb de halve wereld rondgereisd om u in uw gelaat te kunnen zien. En daarom zeg ik tot u: De Kerk van Jezus Christus is gevestigd. Zij is hier. De Engel heeft gevlogen in het midden des Hemels. Het Priesterschap is weer hersteld. De zieken worden genezen. De lammen kunnen weer loopen. De blinden kunnen weer zien en, misschien het belangrijkste van alles: Het Evangelie van Jezus Christus wordt overal gepredikt tot de armen en dit zijn de woorden, die Johannes de Dooper zelf van Jezus te hooren kreeg.

Ik heb straks gezegd, dat een zekere schrijver sprak over de aanraking van den arm eener vrouw en in de tweede plaats heb ik gesproken over meisjes, die elkaar buitenmate kussen. U kunt dit een strenge leerstelling noemen, maar wat is de leerstelling van de Kerk, is die strenger, of is die minder streng? Jezus zelf

immers zegt in het Heilige Boek : Hij, die een vrouw aanziet, en wat spreken wij dan over de aanraking van haar arm ? Jezus, de Zoon van God zeide : „Hij, die een vrouw aanziet met onreinheid van gedachten heeft al reeds in zijn hart een van de twee grootste zonden gedaan.” Dat is de leer van de Kerk, gepredikt door de hoogste autoriteit, welke is Jezus.

Eens vroeg een man mij te spreken, wiens huwelijk geen succes was geworden en ik haal dit bijzondere voorval aan.

Hij zeide : „Mijn vrouw en ik zijn nu 11 jaar getrouwd en gedurende dien tijd hebben wij een groot gedeelte van den tijd gesproken over onze echtscheiding.

Zij schijnt mij niet te begrijpen en ik schijn het haar niet te doen. Zij schijnt mij niet te willen waardeeren en ik schijn het haar niet te willen doen. Wij zijn onvereenigbaar”. En ik zeide tot hem : „Hebt gij gelezen, wat het Heilige Boek zegt ? Hebt gij gelezen wat Jezus zeide, wat de Zoon van God over dit onderwerp gesproken heeft ?” Die zei : „Wie een vrouw aanziet met onreinheid in zijn gedachten, heeft alreeds een van de twee grootste zonden in zijn hart begaan” en daarom zeg ik u : „Hebt gij gekeken waarnaar gij niet mocht kijken ?”

Wij streven er naar ons op het pad der deugd te plaatsen. Een wijze man heeft gezegd : Geen mensch ter wereld heeft gefaald, tenzij het was door onzedelijkheid. En wij, leden van de Kerk van Jezus Christus stellen ons tot ideaal, jonge mannen en vrouwen groot te brengen, die op het pad der deugd willen blijven. Dan zal hun niets onmogelijk zijn en daarom hebben wij ons dit ideaal gesteld en met behulp van den almachtigen God zijn wij van plan, in deze Kerk van Jezus Christus een geslacht jonge mannen en jonge vrouwen groot te brengen van een soort, hetwelk de wereld nooit te voren heeft aanschouwd.

Ik wilde dat u zelf zoudt kunnen zien in de oogen van de moeders dezer zendelingen, die vurig bidden voor hun succes. Ik zie in het gelaat van deze jonge mannen en ik zeg : De hoogste ambitie, die de ziel van een vrouw kan vervullen is niet om een soldaat, of strijder of staatsverdediger voort te brengen, doch de hoogste ambitie die de ziel van een vrouw kan vervullen is, eenmaal de moeder van een glorieus man te zijn. Als deze ambitie ook in uw hart is, dan zult u in de toekomst zien, gij jonge vrouwen, dat gij zulk een moeder zult zijn, dan zult gij de macht ontvangen om de verzoeking te weerstaan, hetzij overdag of 's nachts, hetzij in het licht dan wel in het duister. Dan zult gij in staat zijn om te zeggen : Verzoeking ga weg ; Satan ga achter mij, want ik heb mij voorgenomen, dat ik eens de moeder zal worden van een groot man, een man van kracht en een man van macht, met de hulp van God. Dan wil ik toezien, dat hij een goede en sterke moeder heeft.

Wat is van oude kleeding te maken..... de Z.H.V. toont het !!

Moge gij hiertoe in staat zijn, want dan zal de wereld een geslacht jonge mannen en vrouwen krijgen, zooals zij die nooit te voren heeft gekend. Dit is alleen mogelijk in de Kerk van Jezus Christus en die is hier. Leest de Bijbel, doet wat die zegt en gij zult weten, of het uit God is, dan wel uit iemand anders. God zegene u, dat bid ik voor u allen in Jezus' naam. Amen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 4en en 5en Zondag in Mei 1937.

HOOFDSTUK XXIV.

(Vervolg)

De schatting — Door een wonder daarin voorzien ¹⁾

Jezus en Zijn volgelingen waren weder te Kapernaum. Daar werd Petrus aangesproken door een ontvanger der tempelbelasting, die vroeg: „Uw Meester, betaalt Hij de didrachem niet?" ²⁾ Petrus antwoordde: „Ja". Het is merkwaardig te zien, dat de vraag aan Petrus werd gedaan en niet rechtstreeks aan Jezus; deze omstandigheid moge de achting aantoonen, welke de menschen grootendeels voor den Heere hadden en moge haar oorzaak hebben gevonden in den mogelijken twijfel van de zijde van den ontvanger, of Jezus belastingplichtig was, aangezien priesters en rabbijnen doorgaans waren vrijgesteld.

De jaarlijksche hoofdelijke belasting, waarnaar hier verwezen, bedroeg een halve sikkil of didrachem, hetgeen overeenkomt met 33 Amerikaansche centen; en sinds de dagen van den uittocht werd dit geld van een iederen mannelijken volwassene in Israël gevraagd, ofschoon tijdens den tijd der ballingschap deze heffing was gewijzigd ³⁾. Dit bedrag was, zooals door Mozes beschreven, oorspronkelijk bekend als „het verzoengeld" en de betaling er van was in den aard van een offer, welke gepaard ging met de smeekbede voor vrijstelling van de gevolgen van persoonlijke zonden. Ten tijde van Christus werd de jaarlijksche bijdrage gewoonlijk tusschen begin Maart en het Pascha ontvangen. Indien Jezus belastingplichtig was, was Hij te dien tijde enkele weken ten achter.

Het gesprek tusschen Petrus en den belastingontvanger had buiten plaats gehad. Toen Petrus binnenkwam en op het punt stond, den Meester over het onderhoud in te lichten, was Jezus hem voor en zeide: „Wat dunkt u, Simon, de koningen der aarde, van wie nemen zij tollēn of schatting? van hunne zonen of van de vreemden? Petrus zeide tot Hem: „Van de vreemden." Jezus zeide tot hem: „Zoo zijn dan de zonen vrij."

¹⁾ Matth. 17: 24-27.

²⁾ Aanteekening 4.

³⁾ Ex. 30: 13; 38: 26; hoofdst. 13.

Petrus moet de onredelijkheid hebben ingezien, om van Jezus, den erkenden Messias te verwachten, dat Hij verzoengeld of een belasting voor tempelonderhoud zou betalen, daar de tempel het Huis van God was en Jezus de Zoon van God was en vooral ook, daar de aardsche prinsen van hoofdelijke belastingen waren vrijgesteld. Petrus' verlegenheid over zijn onderdoordachte vrijpostigheid, om betaling voor zijn Meester te verzekeren, zonder Hem eerst te hebben geraadpleegd, werd echter door Jezus zelf ongedaan gemaakt, toen Hij zeide: „Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga heen naar de zee, werp den angel uit en den eersten visch, die opkomt, neem, en zijnen mond geopend hebbende, zult gij eenen stater vinden; neem dien, en geef hem aan hen voor Mij en u”.

Het geld werd betaald, niet omdat het rechtens van Jezus kon worden verlangd, doch omdat het niet betalen ervan aanstoot kon geven en Zijn tegenstanders verdere reden tot aanklagen kon verschaffen. Het geldstuk, hetwelk Petrus volgens den Heere in den bek van de eerste visch, welke zou bijten, zou vinden, wordt juist aangeduid door de letterlijke vertaling „stater” hetwelk een zilverstuk aanduidt, gelijk aan een shekel, of twee didrachmens en derhalve het juiste bedrag van de belasting van twee personen was. „Neem dien en geef hem aan hen voor Mij en u”, zeide Jezus. Het is opmerkenswaardig, dat Hij niet zeide „voor ons”. In Zijn omgang met de menschen, zelfs met de Twaalf, van wie allen toch zoo dicht bij Hem en Hem lief waren, bewaarde onze Heere immer Zijn afgescheiden en onalgemeene positie, waarbij Hij duidelijk het feit liet uitkomen, dat Hij zeer verschillend van andere menschen was. Dit wordt weergegeven in Zijn uitdrukkingen „Mijn Vader en uw Vader”, „Mijn God en uw God”¹⁾, inplaats van onze Vader en onze God. Hij erkende zeer eerbiedig, dat Hij de Zoon van God was in een letterlijken zin, welke op geen ander wezen toepasselijk was.

Hoewel de omstandigheden, waarbij de stater in de visch werd gevonden, niet in bijzonderheden worden vermeld en het daadwerkelijk verrichten van het wonder niet positief wordt weergegeven, kunnen wij toch niet betwijfelen, dat wat Jezus beloofd had, werd verwezenlijkt, anders zou er geen reden tot het opnemen van het voorval in het Evangelieverslag hebben bestaan. Het wonder is zonder zijns gelijke of zelfs een eenigszins daarmede gelijkstaand voorval. Wij behoeven niet aan te nemen, dat de stater iets anders was dan een gewone munt, welke in het water was gevallen, of dat de visch ze op ongewone wijze binnen had gekregen. Niettemin was de wetenschap, dat er in het meer een

¹⁾ Joh. 20: 17.

Zie vervolg blz. 143.

Hoe genealogische gegevens nauwkeurig vast te leggen?.....

Komt en ziet!!

EEN VRUCHTBARE TAK.

„Vertrouw op den Heere en doe het goede, en
gij zult het land bewonen en zekerlijk zult gij
gevoed worden.”

Het stichten van een tehuis is een schoone kunst, het meesterwerk van de bekwamen. Ouders, die aan de haardstede de atmosfeer scheppen, waarin sterke mannen en edele vrouwen opgroeien, hebben der wereld grootste werk gewrocht. George Franklin Richards en zijn vrouw Alice Almira Robinson zijn ouders, die in den lach van kleine kinderen gelooven, in het evangelie, hetwelk gelukkige, vredige gezinnen opbouwt, waar de zuiverste hartverlangens het best worden bevredigd. Zij erkennen, dat jongens en meisjes niet bij toeval groot worden, en vijf en veertig jaar lang hebben zij den weg gewezen en te zamen het voorbeeld gegeven aan tien dochters en vijf zoons, waarvan er nog dertien in leven zijn. Alle jongens zijn op zending geweest en de meisjes zijn allen in den tempel gehuwd. Zij hebben een tehuis gesticht en een gezin grootgebracht, hetwelk de bewondering afdwingt van allen, die hen kennen. Ware het dit alleen, dan zouden Kerk en staat hun voor deze bijdrage immer dankbaar kunnen zijn.

De kalmte van geest en de helderheid van verstand, welke dit paar kenmerken, thans in de gouden eeuw van leven en werkzaamheid, zijn in harmonie met de heiligheid van een andere hooge positie, die zij bekleeden: Apostel Richards is president van den Salt Lake tempel, terwijl zuster Richards daar het werk voor de vrouwen leidt. Onder hun leiderschap heeft gedurende zestien jaar de tempelarbeid zich in kenmerkende mate ontwikkeld. Zij hebben een grondig begrip van en een diepe waardeering voor het plaatsvervangend werk voor de dooden, een het Mormonisme eigen zijnd beginsel. Zij zijn door aanleg en ervaring geschikt, om bij te staan in een zaligheidsplan, hetwelk zich niet uitsluitend bepaalt tot aan het graf, doch terugreikt tot in voorbijgegangene eeuwen en zich uitbreidt tot in de toekomstige.

George F. Richards is een diep godsdienstig, zichzelf leidend man, die nauwgezet en getrouw hetgeen hij als zijn plichten beschouwt, nakomt; doch hij is verre van een barsche en strenge puritein, die niet kan lachen. Integendeel, hij is een aangenaam en gelukkig man, die een gezond en onderscheidend verstand heeft en weet, dat iedere godsdienstige overtuiging getoetst moet worden aan de uitwerking er van op iemands gedrag. Hij stelt aan het Kerklidmaatschap verheven eischen, doch hij is getrouw in het nakomen er van. Hij benut den invloed van zijn hoog ambt en de macht van zijn persoonlijkheid overtuigend en verstandig, teneinde anderen er toe te krijgen, hetzelfde te doen.

Zijn leven is niet opzienbarend geweest, doch gelijkmatig,

*Het w
een*

Op een lee
meeste jongens
deed George F.
van een man. I
den geeft hij e
eenvoudige, do
gemakkelijke le
de rol, welke h

„Vroeg in h
1876 ging mijn
Engeland op ze
een juk ossen,
kettingen na. D
hout vanuit de
ruilde dit aan
voor gemalen
stroommolen v
zorgde zoodoen
Ik betaalde e
voor het opti
steenen muur
vatemhout. Dez
kalk gemaakt. I
het steen en k
juk ossen. Aan
wij twee kamer
muren van o
waren gemaakt.
materiaal aansl
metselen zorget
helfen.

Voor brands
familie uitsluite
dat hout vanu
hakte het in ste

Ik nam aan al
sport van mijn
kerde en speeld
daagje ging ik
voordat het lich
flauwde, naar d
lading hout te
terug te zijn v
dat om vier uu

N VAN HEDEN

am Mulder

werk van
man.

tijd, waarin de
nog school gaan,
Richards het werk
in zijn eigen wo-
nen beeld van het
sch in geen geval
ven van zijn tijd en
hij daarin speelde.
het voorjaar van
oudere broer naar
ending, en liet mij
een bergwagen en
waarmede moest ik
bergen halen en
de korenmolens in
koren, aan de
voor stroop en
de voorde familie.
ns een metselaar
rekken van een
op ons land met
de was met metsel-
k haalde de kalk,
het zand met die
ons huis voegde
s toe, waarvan de
angebakken steen
Ik moest al het
eepen, voor het
a en met het werk

toef gebruikte de
nd hout. Ik haalde
it de bergen en
okblokken.
e gewone soorten
tijd deel, knik-
e honkbalk. Menig
reeds enkele uren,
nt der sterren ver-
e bergen, om mijn
halen en op tijd
voor het balspel,
r begon".

waarbij stralende hoop, inspire-
rend vertrouwen, het opbouwen
van geloof en het uitzenden der
levenwekkende liefdesstralen een
voornamelijk rol speelden. Geboren
op 23 Februari 1861, was hij een
zoon des lands, en ofschoon hij
aan de universiteit promoveerde
in talen en letterkunde, bleef hij
toch in het boerenbedrijf werk-
zaam, tot hij in April 1906 tot
het apostelschap werd geroepen.
In al hetgeen hij ondernam, zoo-
wel in het zakenleven als in de
Kerk, boekte hij immer succes,
in de veeteelt, als hout- en ijzer-
handelaar, als patriarch, als raad-
gever in een stakepresidentschap,
als hoofd van een zending, als
apostel. Het was van 1916 tot 1919,
dat hij over de Europeesche
zendingen presideerde. Tijdens de
woelige dagen van den wereld-
oorlog waren er geen mannen
beschikbaar en deden de vrouwen grootendeels het werk der
Kerk. Hij was een wijs en voorzichtig leider, die veilige en
practische methoden te baat nam, teneinde zijn doeleinden te
bereiken. Zoo ook handelt hij in civiele aangelegenheden, want
met succes heeft hij gearbeid als staatsschatmeester, voorzitter
van een schoolbestuur, en als lid van de wetgevende macht
van den staat.

In al zijn toespraken legt Apostel Richards een helder en
diep begrip van de groote grondbeginselen van het Evangelie
en een grondige liefde voor de menschheid aan den dag. En
jegens zijn bruid van meer dan vijftig jaar geleden is hij niet
minder zorgzaam en ridderlijk. De romance van hun vroegere
liefde is door de jaren heen zoeter en heiliger geworden.
Tijdens hun druk en ernstig leven hebben zij nimmer den
geest voor afleiding in hun hart laten sterven. Op een vroegen
zomermorgen kan men hen op de stadsgolfbaan zien, hij, een
hoffelijk, vriendelijk uitziend, opgewekt man, keurig gekleed in
golfpak en zij, de moeder van vijftien kinderen, behoorlijk en
keurig gekleed, beiden waardig, doch in een zorgelooze
stemming, zooals ze daar met enkelen hunner kinderen aan
het golfspelen zijn.

Levens van dit soort geven de waarheid weer, dat „wij net
zoo jong zijn als ons geloof en net zoo oud als onze
wanhoop". Het zijn lieflijke, sterke, heerlijk evenwichtige en
innerlijk zegevierende persoonlijkheden, het beste, wat in het
„Mormonisme" is, typeerend.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistenten: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE DE GROOTSTE HELDIN

„Het is een wonderbaar iets, een Moeder” was de ontboezeming van iemand, die in de Moeder de persoon zag, die der wereld de mooiste diensten heeft bewezen. Wij kunnen het ten volle beamen en kunnen niet anders dan zwijgen, omdat de macht ontbreekt, om hetgeen zij voor de menschen beteekent, onder woorden te brengen.

De plaats van de moeder is de moeilijkste onder de menschen en mogen wij zeggen, toch de niet genoeg gewaardeerde. Groote monumenten en standbeelden zijn opgericht voor de helden en heldinnen der eeuwen; voor hen, die door moed, getrouwheid en doorzettingsvermogen hun land onschatbare diensten hebben bewezen, doch zou, redelijkerwijze gesproken, niet veel dezer eer moeten terugvallen op de moeders dezer helden en heldinnen?

Wie is zich den grooten strijd bewust, welke de moeder wellicht heeft moeten voeren en doormaken voor het behoud van haar kind, dat later de trots van zijn land mocht zijn? Wie telt de vele uren van moeizamen arbeid voor hem en wie waardeert de bezige handen, die ieder oogenblik van den dag voor hem klaar stonden?

De liefde van de Moeder is niet te doorgronden. Ze wordt aanvaard voor wat ze is. Onbegrijpelijk komt ze ons voor en vreemd staan wij er tegenover, slechts dankbaarheid gevoelend, dat ook wij die liefde hebben mogen smaken.

Het bestaan van een Moeder is dat van groote bezorgdheid voor haar echtgenoot en kinderen, een waakzaam zijn voor hun wel en wee. Waar anderen hen minder vriendelijk bejegenden, daar bleef Moeder hen koesteren en verzorgen. Waar anderen hen niet over de kleine en groote verdrietigheden konden heenhelpen, daar wist Moeder het opbeurend woord te spreken.

Steeds weer is het ons ernstig voornemen, Moeder en haar liefde voor ons meer te waardeeren. Onze beloften houden echter niet immer stand en we gevoelen, schatten te ontvangen, die wij niet geheel en al verdienen.

De Moedersdag doet ons meer dan ooit overpeinzen, in welk opzicht wij ons Moeders liefde en zorg kunnen waardig maken,

Wat kleine vaardige vingertjes maken.... zal het Jeugdwerk
U toonen!!

en met de beste voornemens beziel, wenschen wij het volgend jaar in te gaan.

Zou het ons mogelijk zijn, een statistiek op te maken van wat Moeder voor ons deed en waarmede wij dit alles hebben terugbetaald? Zoo niet, dan dienen wij dankbaar elken ons geschonken dag te aanvaarden, aandachtig haar arbeid voor ons gade te slaan en haar heldendaden voor ons welzijn met onze juiste liefde en gevoelens voor haar waardeerend te beantwoorden, door het beste te geven, wat in ons is. Daarmede zal in haar hart een vreugdegevoel wellen, dat haar arbeid aan ons niet tevergeefs was, omdat wij in haar voetstappen willen volgen en trekken wij in onze ziel voor onze grootste heldin een monument op, waaraan de tand des tijds nimmer zal kunnen knagen en hetwelk door alle eeuwen heen ons dankbaar zal stemmen voor deze schoone, door God geschonken gift — onze Moeder.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 139).

visch was, welke een geldstuk in de bek had, dat het geldstuk de aangegeven benaming had en dat die visch zou bovenkomen en het eerst naar Petrus' haak zou bijten, is voor 's menschen beperkt verstand onbegrijpelijk, evenals de wijze, waarop Christus' wonderen werden gewrocht. De Heere Jezus had en heeft macht over de aarde, de zee, en alles wat daarop en daarin is, want door Zijn woord en macht werden ze gemaakt.

Des Heeren doeleinde, om zoo wonderlijk in het geld te voorzien, dient aandachtig te worden overwogen. De veronderstelling, dat bovenmenschenlijke macht diende te worden ingeroepen uit oorzaak van een vermeenden toestand van groote armoede aan de zijde van Jezus en Petrus, is ongemotiveerd. Zelfs indien Jezus en Zijn metgezellen daadwerkelijk zonder geld waren geweest, hadden Petrus en zijn medevisschers gemakkelijk hun netten kunnen uitwerpen en met het gewone goede gevolg genoeg visch kunnen vangen, om die voor het benodigde bedrag te verkoopen.

Bovendien vinden we nimmer een voorval door den Heere gewrocht voor persoonlijk welzijn of ter voorziening in Zijn eigen behoeften, hoe dringend ook. Het schijnt mogelijk, dat door de aangewende wijze ter verkrijging van het geld opzettelijk den nadruk werd gelegd op Zijn bijzondere redenen, om Petrus' belofte, dat het geld zou worden betaald, na te komen. De Joden, die Jezus niet kenden als de Messias, doch slechts als een Leeraar van buitengewone bekwaamheid en een Man van ongewone macht, zouden er aanstoot aan hebben genomen, indien Hij de betaling van de schatting, die van iederen Jood werd vereischt, had geweigerd. Aan den anderen kant kon het den apostelen en in het bijzonder Petrus, die bij de groote belijding het mondstuk voor allen was geweest zijn voorgekomen, dat de betaling van de

schatting op de gewone wijze en zonder uitlegging een erkenning was, dat Hij den tempel onderdanig was en daardoor minder dan Hij beweerde te zijn en minder, dan zij hadden beleden, dat Hij was. Zijn ondervragen van Petrus had duidelijk aangetoond, dat Hij Zijn recht als Koningszoon handhaafde en zich toch wilde verwaardigen, vrijelijk te geven, wat niet rechtens kon worden verlangd. Dan, als het uiteindelijk aantoonen van Zijn verheven stand, voorzag Hij in het geld door de beoefening van kennis, zooals geen ander mensch bezat.

Als een kindeken ¹⁾

Op weg naar Kapernaum hadden de apostelen, zooals zij dachten buiten het bereik van den Meester om het te verstaan, elkander vragen gesteld; dat vragen had tot verschil van meening geleid en meningsverschil tot redetwisten. De zaak, waarmede zij het zoo druk hadden was, wie hunner de grootste zou zijn in het koninkrijk der hemelen. Het getuigenis, hetwelk zij hadden ontvangen, overtuigden hen zonder twijfel, dat Jezus de langverwachte Christus was en dit was door Zijn volle erkenning en Zijn Messiaansche waardigheid versterkt en bevestigd. Met gedachten, waarin nog de traditioneele verwachting van den Messias zweefde als beide geestelijk Heer en aardsch Koning, en denkend aan enkele Zijner zoo vaak geuite verwijzingen naar Zijn koninkrijk en den gezegenden staat van hen, die daartoe behoorden en bovendien beseffend, dat Zijn onlangs gedane uitslatingen een naderend keerpunt of hoogtepunt in Zijn bediening beteekenden, gaven zij zich over aan zelfzuchtige overpeinzing van hun toekomstige plaats in het nieuwe koninkrijk en de bijzondere vertrouwens-, eereambt en belooning, welke een elk van hen verlangde. Wie hunner zou eerste minister zijn; wie minister van financiën, wie aanvoerder der troepen? Persoonlijke eerezucht had alreeds jaloezie in hun hart verwekt.

Aanteekeningen

4. De **tempelbelasting**. Dat de schatting, waarnaar in het voorgaande wordt verwezen, een Joodsche bijdrage aan den tempel was en geen door de Romeinsche regeering geheven belasting blijkt uit de aanduiding „didrachem“, hetwelk volgens den geautoriseerden tekst vertaald wordt als „schatting“. Dit geld was evenveel waard als een halve sikkél, „naar den sikkél des heilighdoms“, hetwelk het vastgestelde bedrag was, dat jaarlijks werd betaald door ieder mannelijk persoon „van twintig jaren oud en daar boven met het voorbehoud, dat de rijke het niet zal vermeerderen en de arme het niet zal verminderen“ (Ex. 30 : 13-15). Een van regeeringswege geheven belasting werd niet als didrachem aangeduid. Bovendien zou de ontvanger, die Petrus aansprak, indien hij een regeeringsambtenaar was geweest, wellicht de belasting ineens hebben gevorderd, inplaats van te informeerden, of de Meester onder de belastingplichtigen moest worden gerekend of niet.

Onder de vele verplichtingen, waaraan de Joden in latere jaren waren onderworpen, na de verwoesting van den tempel, was de gedwongen betaling aan de Romeinen, van wat hun tempelschatting was geweest,

¹⁾ Matth. 18:1-11; Mark. 9:33-37, 42; Luk. 9:46-48.

die het beschouwden als de inkomsten voor den heidentempel van Jupiter Capitolinus. Omtrent den keizer Vespasianus, zegt Josephus (*Wars of the Jews*, VII, 6:6): „Dat hij een schatting oplegde, waar zij ook waren, en besloot, dat een ieder hunner twee didrachems per jaar aan het kapitoel moest betalen, zooals zij dit ook aan den tempel te Jeruzalem plachten te doen.” (Wordt vervolgd).

VERSLAG ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE

gehouden 17 en 18 April 1937

Onder groote belangstelling werd op Zaterdagavond een lezing met lichtbeelden gegeven over de Kerkgeschiedenis.

In de Zondagmorgenbijeenkomst werden door Oud. T. G. Call, Oud. W. Mulder, Zr. H. F. Lyon en Oud. F. B. Jex de eerste beginselen van het Evangelie uiteengezet, het gezag tot dienstbetoon in de Kerk en een grondige en juiste voorbereiding daartoe, terwijl bijzondere nadruk werd gelegd op het arbeiden in de Kerk en haar organisaties door ouden en jongen, waarbij naast onze gewilligheid bekwaamheid daartoe dient te staan. De laatste wijdde zijn woorden aan het leven van Martin Harris en de groote les, welke dit ons leert. Door een Rotterdamsche zendelingenkwartet, een gemengd kwartet en het Rotterdamsche koor werd het muzikale gedeelte verzorgd.

Achtereenvolgens spraken in de middagbijeenkomst Oud. R. J. Willey, Br. G. T. Riebeek, Br. J. Schipaanboord Sr., Zr. T. van Dongen, Oud. H. B. Watkins, Br. F. H. Jacobs van den Haag, Zr. M. De Korver en Oud. L. R. de Korver, die duidelijk enkele zoovermaarde woorden van den Heiland uitlegden en toepasten op het menschelijk leven, alsmede krachtig getuigenis gaven. De vereenigde koren van Overmaas en Dordrecht, alsmede een gemengd dubbel kwartet van Dordrecht, brachten zangnummers ten gehoor.

„Heb God lief met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte en uw naaste als uzelf” is het gebod, hetwelk, indien nageleefd, der wereld een heerlijke toekomst en verheugende toestanden zou kunnen bieden, aldus Br. A. Hartman als eerste spreker der avondbijeenkomst. Oud. S. van Dongen toonde de noodzakelijkheid van openbaring aan. Een ieder kan aanspraak maken op de openbaringen en inspiratie, welke voor zijn persoonlijk werk en belang of dat zijner familie noodig zijn, indien men zich die slechts wil waardig maken en zich er ontvankelijk voor wil stellen.

De Evangeliebeginselen zijn niet te veranderen, want ze zijn door God ingesteld. Het Evangelie van Jezus Christus is teruggebracht, omdat er van het op aarde zijn van een onvervalscht Evangelie geen sprake meer was, aldus Oud. J. J. van Langeveld. Pres. T. E. Lyon verklaarde de beteekenis van de woorden „Wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen.” Het voorval van Abraham en Lot is hiervan het zoo sprekend bewijs geweest. De Pioniers leerden door hun harde ondervindingen, dat iemand niet voor zich alleen kan leven, doch een ander moet bij-

staan. Ook op geestelijk gebied zullen wij moeten leeren geven. De Heere vereischt niet alleen een tiende van hetgeen wij verdienen, doch van onze talenten en tijd en kracht. Leer in dit leven te geven, geven, geven!

Van de gezamenlijke koren van Overmaas en Rotterdam alsmede het Rotterdamsch zendelingenkwartet hoorde men enkele zangnummers.

De leiding der geheele conferentie berustte bij Br. A. Hartman.

De conferentie mag in alle opzichten zeer geslaagd heeten, getuigen de bijzondere groote opkomst en het geestelijk feest, door alle aanwezigen genoten.

Nog slechts enkele weken en het groote O.O.V.-gebeuren is weer aanstaande.

DE O.O.V.-CONFERENTIE zal te Rotterdam worden gehouden op 5, 6 en 7 JUNI a.s.

Hoewel een nader vastgesteld programma nog zal worden bekend gemaakt, wordt toch reeds de aandacht gevraagd voor de

Tentoonstelling der verschillende organisaties, t.w. Z. H. V., Genealogische Vereeniging, Arenleessters, Bijenkorf, Jeugdwerk.

Elk lid heeft hierin toch reeds een werkzaam aandeel?

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Plaatselijk districtspresidentschap

Voor het Rotterdamsche district is een presidentschap samengesteld, bestaande uit Br. A. Hartman van den Haag, Br. J. Borger van Rotterdam en Br. J. Schipaanboord Sr. van Leiden, hetwelk tijdens de Rotterdamsche conferentie op 18 April j.l. werd aangesteld en ondersteund. Wij wenschen deze broederen geluk met hun aanstelling en hopen, dat onder hun zorg en inspiratie het werk des Heeren in dit district zal groeien en voortgang maken.

Overplaatsingen en benoemingen

Oud. L. T. Holt is aangesteld als president van het Utrechtsche district.

Oud. A. Bond Denhalter zal als gemeentepresident te Arnhem werkzaam zijn.

De nieuwe gemeentepresident te Schiedam is Oud. R. J. Willey.

Te Haarlem zal Oud. A. R. Guthrie over de gemeente presideeren.

Oud. A. B. Vance zal zijn zendingsarbeid als gemeentepresident te Gouda voortzetten; voordien arbeidde hij te Rotterdam-West.

Oud. J. P. Vorkink is vanuit Arnhem naar Groningen geroepen; hij werkt aldaar als senior-ouderling.

Oud. R. S. Gourley heeft Utrecht verlaten en zal zijn arbeid te Schiedam voortzetten.

De zendelingen hebben Rotterdam-West verlaten; Oud. L. C. de Haan is te Utrecht geplaatst.

Ontslagverleeningen

Oud. H. Glenn Bingham, president van het Utrechtsche district, werd 12 April j.l. van zijn arbeid ontslagen.

Twee dagen later werd Oud. Platt D Lyman Ward, president der Haarlemsche gemeente, eveneens van zijn werkzaamheden in Nederland ontslagen.

Deze twee broederen verlieten Rotterdam op 15 April j.l. voor een reisje door Europa.

Zij zullen 7 Mei a.s. per s.s. „Manhattan” vanuit Le Havre, Frankrijk naar hun huis in het westelijk deel van Amerika vertrekken.

Op 19 April j.l. werd Oud. Leon Reed DeKorver, laatstelijk gemeentepresident te Arnhem, ontslagen. Na een reis door Europa met zijn moeder zal hij met haar op dezelfde boot scheep gaan als de bovengenoemde broederen.

Op 19 April j.l. werd Oud. Tracey G. Call, laatstelijk gemeentepresident te Gouda, van zijn zendingsarbeid ontslagen. In gezelschap van zijn moeder en zuster maakt hij een reisje door Europa.

Na in Engeland genealogisch werk te hebben gedaan, zullen zij op 18 Juni a.s. per s.s. „Washington” naar huis vertrekken.

Een kerkgebouw te Overmaas

Na een onderhandeling van enkele maanden heeft het Eerste Presidendschap medegedeeld, dat het de middelen wil beschikbaar stellen voor het bouwen van een geschikt kerkgebouw en ontspanningszaal voor de gemeente Overmaas. Dit zal het eerste door de Kerk opgetrokken kerkgebouw in Nederland zijn.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

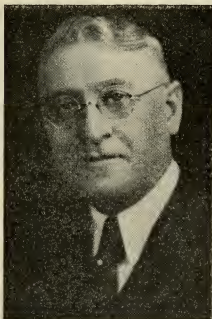
FRANK J. MURDOCK van Salt Lake City, Utah, is volgens een gedane mededeeling door het Eerste Presidendschap, aangesteld als president der Nederlandsche Zending.

Oud. Murdock vervulde van 29 Juli 1923 tot November 1925 een zending in Nederland, waarna hij in gezelschap van Walter G. Perkins en T. Edgar Lyon een reis door Europa, Palestina en Egypte deed. 25 Januari 1926 vertrok hij vanuit Holland naar zijn tehuis.

President Murdock zal vergezeld worden door zijn vrouw, Claire Thomas Murdock en kinderen.

Is er iets te bereiken met 't bijhouden van aantekenboeken?
....Laat de Arenleessters en B.K.meisjes U antwoorden!!

ALS LID VAN DEN RAAD DER TWAALVEN werd op de honderd en zevende jaarlijksche conferentie der Kerk, op 4, 5 en 6 April j.l. te Salt Lake City gehouden, Oud. Albert E. Bowen ondersteund. Hierdoor wordt voorzien in de vacature, ontstaan door het overlijden van Oud. Alonzo A. Hinckley. Oud. Bowen is algemeen overziener van de J.M.O.O.V. in de Kerk.

Hij is in de geheele Kerk goed bekend, vervulde een zending in Duitschland en promoveerde in 1911 aan de Universiteit van Chicago als doctor in de rechtsgeleerdheid. Zijn geheele leven is hij actief geweest in Kerkarbeid. Vele jaren was hij lid van het Bestuur der Zondagscholen.

President Richard R. Lyman zegt van Oud. Bowen het volgende:

„Omdat ik in mijn jeugd in Logan studeerde, de vroegere woonplaats van Albert E. Bowen, heb ik steeds gevoeld, dat ik hem goed heb gekend, ofschoon onze omgang nu juist niet zoo intiem genoemd kan worden.

Deze man heeft een geest en hart van het verhevenst soort. Hij heeft een waarlijk christenleven geleid. Van zijn tijd en zijn ongewone talenten heeft hij onzelfzuchtig, ja zelfs milddadig aan zijn Kerk gegeven. Al zijn dagen is hij een getrouw, standvastig Heilige der Laatste Dagen geweest. Hij is godsdienstig van aard. Hij is een der pilaren geweest van twee belangrijke organisaties in de Kerk. Hij is een man, die dusdanig heeft geleefd, dat hij niets te verbergen heeft.

Als vooraanstaand geestelijk leider, als zeer geslaagd, ervaren en bekwaam werker, zal hij met zijn eergevoel en zijn toewijding aan het rechtvaardige, met zijn vriendelijk hart en zachten aard den Raad der Twaalven een kracht geven, welke zeker te gevoelen zal zijn. In alle dingen zal zijn oordeel zuiver zijn, hoewel zijn blik steeds voorwaarts is gericht.

Zooals alle anderen, die dezen goeden man kennen, verheugen wij ons in zijn keuze en zijn er van verzekerd, dat naar gelang de jaren verstrijken en de menschen der Kerk een gelegenheid hebben, nauwer met hem in aanraking te komen, zij niet alleen, zooals wij, die hem kennen, dit hebben, een hooge achting, doch een diepe liefde voor hem gevoelen.

Deze bijzondere eer valt hem te beurt als een erkenning van zijn levenslang, doeltreffend en onzelfzuchtig dienstbetoon”.

INHOUD

Monument.	133	De grootste heldin	142
Toespraak gehouden door President Richard R. Lyman	134	Verslag R'damsche Conferentie	145
Jezus de Christus	138	O.O.V.-Conferentie	146
Godsmannen van heden	140	Gebeurtenissen in de Zending	146
		Kerknieuws van overal	147

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,

Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.